

מונולוג של בנימין ג'יבלי

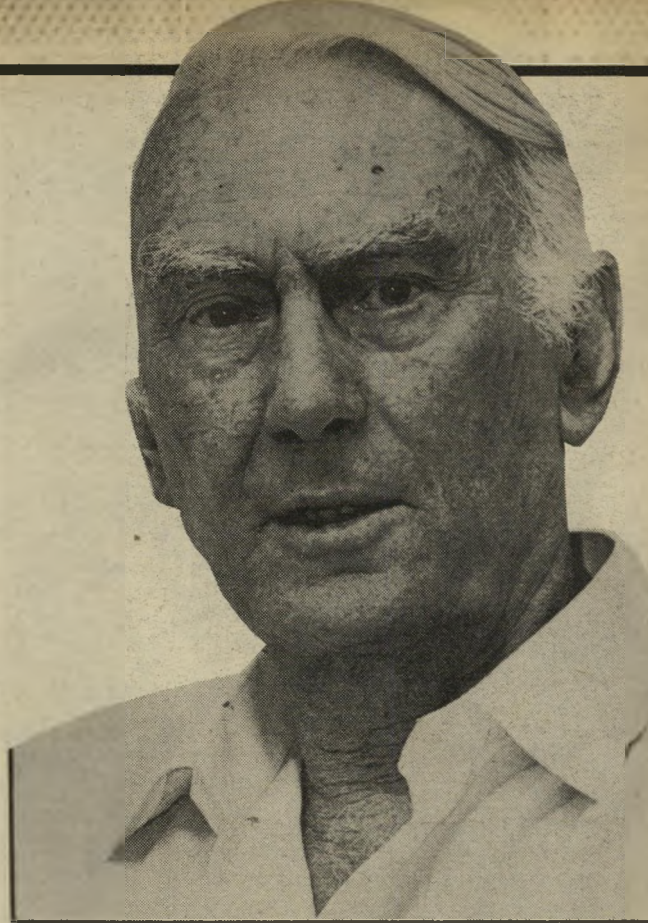
המדבר בפעם הראשונה על „הפרשה“

החלפנו מילה בשאלת המינוי. מעולם! הרי לא ישבתי בבית וחיכיתי ל- מינוי, יש לי די תעסוקה בכור-מוזון, שלא לדבר על חיי הפרטיים. עם זאת, אני הייב לציין שאני מעריך את העיקבות של משה שחל, שלא פסק מלתמוך בי לתפקיד, עד שהצליח. מהיום החמישי הטלפון אינו פוסק מלצלצל. אבל אינני תמים. אני יודע לברור בדיוק, מי מצלצל מתוך שימחה אמיתית, או חברות, ומי — מתוך חישובים שונים. מה שמחמיא לי הוא שבחירת

משה דיין, זיכרונו לברכה, דיבר על שני מחזורים בחיים, הוא דיבר אף על רוטציה בצבא והצעת הקצונה. אני זוכר שדויד בן-גוריון הגיב אז: „גיל 40 להנהגת הצבא? השתגעו? זה צוציקים“

אני כבר עשיתי שני סיבובים: בצבא ובמשק התעשייתי. עכשיו אני מתחיל את הסיבוב השלישי, ומתכוון להמשיך בכך עד כמה שהבריאות תאפשר לי — סו פאר, טו גוד (עד עכשיו הכל בסדר). אשאר להיות גם מנכ"ל בכור-מוזון. רציתי להיות מנכ"ל כור ונבצר

„מתגוננת לעיני“

דימעה קטנה...“

השבוע עלתה שוב פרשת העסק-ביש, בגלל דמיונה לפרשת ראש השב"כ. מה אומר עליה האיש שעמד במרכז?

ממני להגיע לשם. להיות יושב-ראש מועצת המנהלים של חברת שמל זה אתגר לגבני. צריך לפעול שלהכרה הזאת יהיה דימוי נכון.

נכון שקיים רושם שוועד-העובדים מכתוב שם הרבה, אבל אני מאמין שניתן להגיע להבנה איתם. נכון שיש הדרך למישרה לא היתה חלקה. אני

לברכות הרבות: נימוס קר או צהלות-שימחה. לשמע חברים.

הטלפון קוטע את שיחתנו שוב. מעברו השני של הקו והאוקיינוס — הפסלת אילנה גור. היא מדברת מניו-יורק. „תשמרי עליו!“ היא מבקשת ממני בהתרגשות לונג-דיסטנסט. „הוא אדם נהדר! אני כבר שנים מאוהבת בו! לולא היה נשוי לחברה הטובה ביותר שלי... אני אונירת לך!“

הסופרלטיבים אילה גור מותרים. שעה במחיצתו של ג'יבלי — צבר דוגרי, רגיש מאוד מתחת למעטה הפלמ"חניקי — ואתה כבר חצי בעדו.

הוא מדבר הרבה על חברות. אין ספק שב-היסטוריה רבת-התמוכות שלו למד לדעת מהי חברות אמיתית ומיהם חבריו האמיתיים.

באישיותו הכובשת אוצר ג'יבלי את אחד הפרקים המיסטוריים ביותר בהיסטוריה של ישראל. פרק שעיצב במידה מסוימת גם את המשכה. מילים שהסעירו את הישוב בשנות ה-50

— „הפרשה“, „העסק-ביש“, „האדם השלישי“ — הן לגבי ילידת שנות ה-60 כמאני מילים עלומות.

חתיכת-היסטוריה. לגבי ג'יבלי הן ביוגרפיה. במשך שנים שמר האדם המשמש עדות החיה ביותר למה שאירע, על שתימה מופלגת. בשבוע שעבר, עם מינויו, הודיע שיש פרובוקציה לא תגרוור אותו להתייחס בכלל „רשה“. גם בתחילת הערב שלי בביתו חזר על דבר זה.

אך במהלך הערב נגרר לבן ושוב לנושא. או שאולי דיבר מרצון. בכוונה חזילה.

30 שנה אחרי, על אף הניסוח הלא-איכפתניקי שלו כשהוא משתמש בניסוח: „את זה אני מספר לראשונה“ או „את זה עוד לא גיליתי לאיש“.

הוא נרגש. שאלות שכבר קנו את חלקן בהיסטוריה. „גון, מי נתן את ההוראה!“ (ההוראה להפעיל מחתרת במצרים. שתבצע פגועים בניצוגיות אמיקאיות. כדי לחבל ביחסים בין ארצות-הברית למצרים. תוכנית שפעלה כבומרנג נגד ישראל. עם השיפת ההוליה) מרתיות את דמו. ויש שהוא קם מכורסתו כדי לתת מישנה-תוקף לדברים.

לגבי התשובות ברורות: שר-הביטחון פינחס לבון נתן לו את ההוראה בשיחה בארבע עיניים, בעלימה. הוא מעולם לא זיין הוראה כתובה. חד וחלק. עתה, אחרי שפתח את סגור פיו, נותר רק שלב ההוכחות.

ג'יבלי עובד כעת על עבודת ההכנה והאיסוף לצורך כתיבת ספר — ספר על „הפרשה“.

איש

הפרשה

לחברים וחברות, הרשו לי להזמין את כל הנוכחים כאן לחגיגות בנימין. הרשו, חברות וחברים. להרים כוס לחבר יקר. שהוא במיקרה גם בוס.

לביוגראפיה שיש בה גם שימחה וגם פרך. לאיש אשר מותר כל יום אבני-חן בדרך...“

זהו הפתיח של דיוקנו של בנימין ג'יבלי בחרוזים. שנכתב לפני כחודש על-ידי חיים חפר. השיר ניתן לו כשהוא מאוייר. במגילת-קלף גדולה. במסיבה שערכו לו בכור.

בביוגראפיה זו, שיש בה גם שימחה וגם פרך, מקופלת ההיסטוריה של המדינה, או לפחות אחד הפרקים העלומים שבה. שהשמיעו על מהלכה.

ג'יבלי, גבר גבוה, חסון, שמור היטב, שכן של משה שחל חזר לכתורות בעיקבות מינויו כיושב-ראש מועצת המנהלים של חברת-החשמל.

למינויו, שאושר בשבוע שעבר פה אחד. קדם מאבק עז בין השרים משה שחל ויצחק מודעי.

מועמדו של מודעי לתפקיד היה עמוס פרושן. מודעי, עוד כשהיה שר-אוצר, סירב לחתום על מינויים של אי-אלה דירקטורים. כתגובה על מאבקו העקשני של שחל. היחסים האישיים בין השניים היקנו למאבק צביון אישי.

רצה הגורל — או פיו המפורסם של מודעי — שחלו חילומי-גברי במישרד-האוצר. משה ניסים נכנס לאוצר. ומינויו של ג'יבלי אושר בהרף-עין.

ג'יבלי מצייץ את עקשנותו של שחל. הגר במרחק של בתים אחדים ממנו בשכונת דניה היפהפיה שעל הכרמל.

ביתו של ג'יבלי משרה שלוה. הגינה הענקית והמטופחת סביב הבית היא מעשה-ידיו בלבד — בלי גנן. הוא מדגיש.

גם הבית טובל מרחים — אלה נשלחו בכמויות לכבוד המינוי החדש. גם הטלפון אינו פוסק מלצלצל ולהביא ברכות מכל קצווי תבל.

ג'יבלי אינו מאבד פרופורציות. הוא יודע להבדיל בין המצלצלים. ויודע מדוע כל אחד מצלצל. זה ניכר גם בנימה השונה שבה הוא עונה

ג'יבלי במסיבה

אפשר לחשוב שאני מישוהו מוקצה. שיצא מהכפור“

לתפקיד היתה פה אחר, ושתמכו בי גם אנשים כמו יחזקאל הרמלך, שאינו שייך לתנועה הפוליטית שלי.

נכון, היה מאבק חריף. כעת, משהת-מנית לתפקיד, יהיה עליי לטפל תחיי-לה בבעיות שוטפות, כגון מה הולך לקי-רות עם חברת-חשמל במיורח-ירירי-שלים. צריך להביא גם להגדרה טובה יותר של הדירקטוריון, וההבדל בין תפקידיו ובין התיפעול השוטף של החברה.

השמל חינם לעובדים? ידעתי שנגיע לזה! עוד לא התבטאתי בנושא

מוכו, עקרונית, לעלות על בהונות-אצבעותיו של אדם כלשהו, בדרכי לכל מקום שהוא. ודאי שזה חל גם לגבי עמוס פרושן, מועמדו של יצחק מודעי לתפקיד.

אני חושב שלמודעי היה משהו אישי נגדי. הוא היה פקוד שלי בצבא. אני הייתי זה ששלח אותו להיות נספח צבאי בלונדון. מאז אנו סובבים באותו מעגל חברתי.

למורעי יש חברים רבים בחיפה, ור-אנו נפגשים מדי פעם באירועים חבר-תיים. אפילו שנפגשנו לאחרונה, לא